Κυριακή Ε' Ματθαίου: Η κατάπαυση της τρικυμίας - Η θεραπεία των δαιμονιζομένων (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Ιουλίου, 2020

(Ματθ. η΄28, θ΄1)

Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστὴν ὁμιλία κη΄
α΄. Ὁ Λουκᾶς χωρὶς νὰ φροντίζη γιὰ τὴ σειρὰ τοῦ χρόνου γράφει· Ἔτυχε μιὰ μέρα καὶ μπῆκε σ’ ἕνα πλοῖο αὐτὸς κι οἱ μαθητές του. Ὅμοια κι ὁ Μᾶρκος. Δὲν κάνει τὸ ἴδιο ὁ Ματθαῖος ἀλλὰ κρατεῖ ἐδῶ τὴ σειρά. Δὲν ἔγραφαν ὅλοι ἴδια. Μίλησα γι’ αὐτὸ καὶ πρωτύτερα γιὰ νὰ μὴ νομίζη κανεὶς μὲ τὴν παράλειψη ὅτι ὑπάρχει κάποια διαφωνία. Τὸν κόσμο τὸν ἔστειλε στὰ σπίτια τους, πῆρε ὅμως μαζί του τοὺς μαθητές. Αὐτὸ βέβαια τὸ λένε καὶ οἱ ἄλλοι. Δὲν τοὺς πῆρε ἄδικα, οὔτε τυχαῖα ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς κάνη θεατὲς τοῦ θαύματος ποὺ θὰ γινόταν. Σὰν κάποιος ἐξαίρετος γυμναστὴς τοὺς ἀσκοῦσε καὶ στὰ δύο, καὶ **νὰ μένουν ἀτρόμητοι στὰ δεινὰ καὶ νὰ μετριοφρονοῦν στὶς τιμές**. Γιὰ νὰ μὴ σχηματίσουν μεγάλη ἰδέα ποὺ ἔδιωξε τοὺς ἄλλους κι αὐτοὺς τοὺς κράτησε, τοὺς ἀφήνει νὰ ὑποστοῦν τὴν τρικυμία καὶ ἐκτὸς ποὺ πέτυχε τὸ σκοπό του, τοὺς γυμνάζει **νὰ ὑπομένουν γενναῖα τοὺς πειρασμούς**. Καὶ τὰ παλαιότερα θαύματα ἦταν μεγάλα, τοῦτο ὅμως εἶχε καὶ κάποια ὄχι μικρὴ ἄσκηση καὶ ἦταν σημεῖο παράλληλο μὲ τὸ παλαιό. Γι αὐτὸ μόνο τοὺς μαθητὰς παίρνει μαζί του. Ὅπου ἤθελε νὰ δείξη τὰ θαύματά του, ἐκεῖ ἀφήνει καὶ τὸ λαὸ νὰ εἶναι κοντά· **ὅπου ὅμως ὑπάρχει ἔνταση πειρασμῶν καὶ φόβων παίρνει μόνο μαζί τους τοὺς ἀθλητὰς τῆς οἰκουμένης ποὺ ἤθελε νὰ τοὺς ἀσκήση**. Καὶ ὁ Ματθαῖος εἶπε μόνο ὅτι κοιμόταν, ὁ Λουκᾶς ὅτι κοιμόταν σὲ προσκέφαλο, δείχνοντας τὴ μετριοφροσύνη του καὶ ἀσκῶντας μας σὲ ὑψηλὴ πνευματικὴ ζωή. Εἶχε ἀρχίσει λοιπὸν ἡ τρικυμία κι ἡ θάλασσα μάνιαζε ὅταν τὸν ξυπνοῦν λέγοντάς του· Σῶσε μας, Κύριε, χανόμαστε. Τοὺς μάλλωσε, πρὶν ἐπιπλήξει τὴ θάλασσα. Δικαιολογοῦντα ὅλ’ αὐτὰ, ἀφοῦ γίνονται γιὰ ἄσκηση καὶ **ἦσαν τύπος τῶν πειρασμῶν ποὺ θὰ τοὺς εὕρισκαν**. Βέβαια κι ἔπειτ’ ἀπ’ αὐτὰ πολλὲς φορὲς τοὺς ἄφησε νὰ πέσουν σὲ βαρύτερες τρικυμίες τῆς ζωῆς καὶ ἔδειξε μακροθυμία. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε· Δὲ θέλω, ἀδελφοὶ μου, ν’ ἀγνοῆτε ὅτι ὑπερβολικὸ βάρος δεχτήκαμε πάνω ἀπὸ τὴ δύναμή μας, ὥστε φτάσαμε σ’ ἀμηχανία γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωή. Κι ἔπειτα πάλι, αὐτὸς μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τόσες περιπτώσεις θανάτου. Δείχνοντας λοιπόν ἀπὸ δῶ ὅτι πρέπει νἄχωμε θάρρος κι ἄν ὑψώνωνται τὰ κύματα σὰν βουνά, κι ὅτι **ὅλα τὰ οἰκονομεῖ πρὸς τὸ συμφέρον μας**, ἐπιτιμᾶ πρῶτα αὐτούς. Κι αὐτὴ ἡ ἀνησυχία τους ἔχει τὴν ὠφέλειά της, ὥστε νὰ φανῆ μεγαλύτερο τὸ θαῦμα καὶ νὰ μείνη παντοτινὰ ἡ θύμησή του. Ὅταν εἶναι νὰ γίνη κάτι παράδοξο, δημιουργεῖ ἀπὸ

πιὸ μπροστὰ γεγονότα ποὺ συντελοῦν στὴ θύμηση, γιὰ νὰ μὴν ἔρθη ἡ λήθη, ὅταν τὸ θαῦμα συντελεσθῆ. Ἔτσι ὁ Μωυσῆς πρῶτα φοβᾶται τὸ φίδι (καὶ δὲ φοβᾶται ἁπλὰ ἀλλὰ μὲ πολλὴ ἀγωνία) καὶ τότε βλέπει νὰ γίνεται τὸ παράδοξο ἐκεῖνο. Ἔτσι κι αὐτοὶ πίστεψαν πρῶτα ὅτι θὰ χάνονταν καὶ τότε σώθηκαν. Γιὰ νὰ μάθουν τὸ μέγεθος τοῦ θαύματος, ἀφοῦ παραδεχθοῦν τὸν κίνδυνο. Γι' αὐτὸ κοιμᾶται. Γιατὶ ἄν δὲν κοιμόταν ἤ δὲ θὰ φοβοῦνταν, ἤ δὲ θὰ παρακαλοῦσαν ἤ μήτε κἄν ἰδέα θὰ τοὺς περνοῦσε ὅτι μποροῦσε νὰ κάνη κάτι τέτοιο. **Γι' αὐτὸ κοιμᾶται**. Δίνει καιρὸ στὴ δειλία τους καὶ τοὺς κάνει ἐντονώτερη τὴν ἐντύπωση τῶν ὅσων γίνονται. Γιατὶ δὲν βλέπει ὅμοια κανεὶς ὅσα γίνονται στὰ σώματα τῶν ἄλλων μὲ ὅσα γίνονται στὸ δικό του. Ἀφοῦ εἶδαν νὰ ἔχουν εὐεργετηθῆ ὅλοι ἐνῶ αὐτοὶ τίποτε δὲν εἶχαν ἀπολαύσει κι ἦσαν πλαγιασμένοι (οὔτε κουτσοὶ ἦσαν οὔτε καμμιὰ ἄλλη παρόμοια ἀσθένεια εἶχαν) ἔπρεπε κι αὐτοὶ μὲ τὴ δική τους αἴσθηση νὰ δοκιμάσουν τὶς εὐεργεσίες. Ἐπιτρέπει τὴν κακοκαιρία, γιὰ νὰ καταλάβουν καλύτερα τὴν εὐεργεσία γλυτώνοντας ἀπ' αὐτή. Γι' αὐτὸ δὲν κάνει τὸ θαῦμα ὅσο εἶναι ὁ κόσμος κοντά, γιὰ νὰ μὴν κατηγορηθοῦν γιὰ ὀλιγοπιστία. Ἀλλὰ τοὺς παίρνει μόνους καὶ τοὺς διορθώνει καὶ **πρὶν ἀπὸ τὴν τρικυμία τῆς θάλασσας γαληνεύει τὴν τρικυμία τῶν ψυχῶν τους** μὲ λόγους ἐπιτιμητικούς. Γιατὶ φοβᾶστε, ὀλιγόπιστοι; Συνάμα τοὺς ἐδίδαξε ὅτι **τὸ φόβο δὲν τὸν προξενεῖ ἡ συρροὴ τῶν πειρασμῶν ἀλλὰ τὸ ἀδύνατο φρόνημα** . Κι ἄν πῆ κανένας ὅτι δὲν ἦταν ἀπὸ δειλία οὔτε ἀπὸ ὀλιγοπιστία ποὺ πῆγαν καὶ τὸν ξύπνησαν, θὰ ἔλεγα ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν σημεῖο ὅτι δὲν εἶχαν τὴ γνώμη ποὺ ἔπρεπε γι' αὐτόν. Ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιτιμᾶ ἀφοῦ σηκωθῆ τὸ ἤξεραν. Ὄχι ὅμως ὅτι μποροῦσε νὰ κοιμόταν. Καὶ γιατὶ ν' ἀποροῦμε, ἄν τώρα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα θαύματα, ἦταν σὲ κατάσταση σχετικῆς ἀτελείας; Γι' αὐτὸ καὶ πολλὲς φορὲς δέχονται τὶς ἐπιτιμίσεις του, ὅπως ἐκεῖνο τὸ· ἀκόμα καὶ τώρα εἶστε ἀσύνετοι. Μὴ θαυμάσετε λοιπὸν ἄν ὁ κόσμος δὲν εἶχε ἰδέα γι' αὐτὸν, ἀφοῦ **οἱ μαθητές του δὲν εἶχαν φτάσει σὲ τελειότητα**. Ἔλεγαν δηλαδὴ μὲ θαυμασμό: Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ τὸν ὑπακοῦν κι ἡ θάλασσα κι οἱ ἄνεμοι; Ὁ Χριστὸς δὲν τοὺς κατηγόρησε ποὺ τὸν ἔλεγαν ἄνθρωπο ἀλλὰ περίμενε καὶ τοὺς ἔδινε νὰ καταλάβουν μὲ τὰ θαύματα ὅτι ἡ γνώμη τους ἦταν πλανεμένη. Καὶ πῶς τὸν νόμιζαν ἄνθρωπο; Ἀπὸ τὴν ὄψη, τὸν ὕπνο, τὴ χρήση τοῦ πλοίου. Γι' αὐτὸ ἔπεφταν σὲ ἀμηχανία καὶ ρωτοῦσαν ποιός εἶναι τοῦτος;**Ὁ ὕπνος καὶ τὰ φαινόμενα ἔδειχναν ἄνθρωπο, ἡ θάλασσα ὅμως καὶ ἡ γαλήνη φανέρωναν τὸ Θεό**.

β΄. Κι ὁ Μωυσῆς ἔκανε κάποτε κάτι ἀνάλογο ἀλλὰ κι ἐδῶ φαίνεται ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅτι ὁ ἕνας θαυματουργεῖ σὰν δοῦλος ἐνῶ ὁ ἄλλος σὰν Κύριος. Οὔτε τὸ ραβδὶ του ἄπλωσε οὔτε τὰ χέρια του σήκωσε στὸν οὐρανό, οὔτε χρειάσθηκε προσευχή. Ἀλλὰ ὅπως εἶναι φυσικὸ νὰ γίνεται σὲ Κύριο ποὺ προστάζει τὴ θεραπαινίδα καὶ στὸ Δημιουργὸ ποὺ προστάζει τὸ πλάσμα του ἔτσι τὴν ἡσύχασε καὶ **τὴ χαλιναγώγησε μὲ τὸ λόγο μόνο** καὶ τὴν προσταγή. Κι ἀμέσως ἐκόπασε ἡ τρικυμία καὶ δὲν ἀπόμεινε ἴχνος ἀπὸ τὴν ταραχή. Αὐτὸ φανέρωσε ὁ Εὐαγγελιστὴς μὲ τοὺς λόγους: Κι ἔγινε τέλεια γαλήνη. Κι αὐτὸ ποὺ ἀναφορικὰ μὲ τὸν Πατέρα χαρακτηρίσθηκε μεγάλο, αὐτὸς τὸ ξαναπαρουσίασε μὲ τὰ ἔργα του. Τί εἶχε λεχθῆ

ἀναφορικὰ γι’ αὐτόν; Εἶπε καὶ σταμάτησε ἡ ὁρμὴ τῆς καταιγίδας. Ἔτσι κι ἐδῶ. Εἶπε κι ἔγινε τέλεια γαλήνη. Γι’ αὐτὸ καὶ τὸν θαύμαζε ὑπερβολικὰ ὁ κόσμος, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἐθαύμαζαν ἄν εἶχε κάμει ἔτσι ὅπως ἐκεῖνος. Κι ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀκολουθεῖ ἄλλο φοβερώτερο θαῦμα. Ἄνθρωποι δαιμονισμένοι καθὼς δραπέτες πανοῦργοι ποὺ εἶδαν τὸν Κύριό τους τοῦ ἔλεγαν· Τί σχέση ἔχομε μαζί σου, Ἰησοῦ, Γιὲ τοῦ Θεοῦ; Ἦρθες ἐδῶ πρὶν τὴν ὥρα σου γιὰ νὰ μᾶς βασανίσης; Ἐπειδὴ ὁ κόσμος τὸν ἔλεγε ἄνθρωπο, ἦρθαν οἱ δαίμονες ν’ ἀνακηρύξουν τὴ θεότητά του. Κι αὐτοὶ ποὺ τὴν τρικυμισμένη πρῶτα καὶ τώρα ἡσυχασμένη θάλασσα δὲν ἄκουγαν, ἄκουγαν τοὺς δαίμονες ποὺ ἐκραύγαζαν αὐτά, ποὺ ἐκείνη φώναζε μὲ τὴ γαλήνη της. Κι ἔπειτα, γιὰ νὰ μὴ νομιστῆ ὅτι εἶναι κολακεία ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν ἐντύπωση τῶν γεγονότων φωνάζουν δυνατά· Ἦρθες ἐδῶ πρὶν τῆς ὥρας σου γιὰ νὰ μᾶς βασανίσης; Γι’ αὐτὸ λοιπὸν φανερώθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ ἐχθρότητα, γιὰ νὰ μὴ γίνη ὕποπτη, ἡ παράκλησή τους. Γιατὶ ἐδέχονταν ἀόρατα χτυπήματα καὶ τοὺς ἔδερνε χειρότερη ἀπὸ ὅσο τὴ θάλασσα τρικυμία κι ἔνιωθαν νὰ τρυπιοῦνται καὶ νὰ καίγωνται καὶ νὰ παθαίνουν ἀθεράπευτα κακὰ ἀπὸ τὴν παρουσία του μονάχα. Ἐπειδὴ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τοὺς φέρη κοντά του, πηγαίνει σ’ αὐτοὺς ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Κι ὁ Ματθαῖος γράφει ὅτι αὐτοὶ εἶχαν πεῖ· ἦρθες ἐδῶ πρὶν τῆς ὥρας σου νὰ μᾶς βασανίσης. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι πρόσθεσαν καὶ ὅτι τὸν παρακαλοῦσαν καὶ τὸν ἐξώρκιζαν, νὰ μὴ τοὺς ρίξη στὴν ἄβυσσο. Ἐνόμισαν πὼς ἄνοιγε μπροστά τους ἡ κόλαση, καὶ φοβήθηκαν ὅτι ἀπὸ τώρα θὰ πέσουν στὴν τιμωρία. Κι ἄν ὅσοι συμφωνοῦν μὲ τὸ Λουκᾶ λένε πὼς ἦταν ἕνας, ἐνῶ ὁ Ματθαῖος δύο, **οὔτε αὐτὸ δὲ φανερώνει διαφωνία**. Ἂν ἔλεγαν πὼς ἦταν ἕνας μονάχος καὶ ἄλλοι δὲν ἦσαν, τότε θὰ ἔλεγαν ἀντίθετα μὲ τὸ Ματθαῖο. Ἂν ὅμως αὐτὸς μίλησε γιὰ τὸν ἕνα καὶ ὁ ἄλλος καὶ τοὺς δύο, αὐτὸ δὲν εἶναι δεῖγμα ἀντιθέσεως, ἀλλὰ διαφορετικῆς ἐκθέσεως μόνο. Κι ἐγὼ νομίζω πῶς ὁ Λουκᾶς διάλεξε καὶ μίλησε γιὰ τὸν χειρότερο ἀπ’ αὐτούς. Γι’ αὐτὸ καὶ περιγράφει δραματικώτερα τὴ συμφορά ὅτι π.χ. σπάζοντας τὰ σχοινιὰ καὶ τὶς ἁλυσίδες πλανιόταν στὴν ἔρημο. Ὁ Μᾶρκος λέγει ὅτι ξέσχιζε τὸ σῶμα του μὲ τὶς πέτρες. Οἱ λόγοι τους ἔχουν τὴ δύναμη νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἀναισχυντία του. Ἦρθες ἐδῶ πρὶν τῆς ὥρας σου γιὰ νὰ μᾶς βασανίσης, λέγει. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἰσχυριστοῦν ὅτι δὲν εἶχαν ἁμαρτήσει. Εἶχαν ὅμως τὴν ἀξίωση νὰ μὴν τιμωρηθοῦν πρόωρα. Τοὺς εἶχε πιάσει νὰ προκαλοῦν τὰ ἀθεράπευτα καὶ παράνομα ἐκεῖνα δεινὰ καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ διαστρέφουν καὶ νὰ βασανίζουν τὸ πλάσμα του. Ἀπὸ τὴν ὑπεβολικὴ αὐτὴ κατάχρηση τῆς δυνάμεώς του νόμισαν ὅτι αὐτὸς δὲ θὰ περιμένη τὸν ὡρισμένο καιρὸ τῆς τιμωρίας καὶ γι’ αὐτὸ τὸν παρακαλοῦσαν καὶ τὸν ἱκέτευσαν. Κι αὐτοὶ ποὺ δὲν ἐδέχονταν μήτε σιδερένια δεσμά, ἔρχονται δεμένοι. Αὐτοὶ ποὺ τριγύριζαν στὰ βουνά, βγῆκαν τώρα στὴν πεδιάδα. Αὐτοὶ ποὺ ἐμπόδιζαν τοὺς ἄλλους νὰ περνοῦν, σταματοῦν ὅταν εἶδαν αὐτὸν ποὺ τοὺς ἔφραξε τὸ δρόμο. Καὶ γιατὶ χαίρονται νὰ ζοῦνε στοὺς τάφους; Θέλουν νὰ βάλουν στὶς ψυχὲς τῶν πολλῶν ἕνα ὀλέθριο μάθημα, ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν γίνονται δαίμονες, ποὺ νὰ μὴ φτάση οὔτε νὰ τὸ σκεφτοῦμε ποτέ. Καὶ τὶ θὰ λέγατε ὅταν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μάγους σφάζουν τὰ παιδιά, γιὰ νὰ ἔχουν ἔπειτα συνεργὸ τὴν ψυχή τους; Καὶ ἀπὸ ποῦ γίνεται φανερό; Ὅτι σφάζουν παιδιά, τὸ ἰσχυρίζονται πολλοί. Ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν σφαγμένων

εἶναι μαζί τους τὸ φωνάζουν οἱ δαιμονισμένοι. Ἐγὼ εἶμαι τοῦ τάδε ἡ ψυχή. Ἀλλὰ ἀυτὸ εἶναι σκηνοθεσία καὶ διαβολικὴ ἀπάτη. **Δὲν εἶναι βέβαια ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ ποὺ φωνάζει ἀλλὰ ὁ δαίμονας ποὺ τὴν ὑποδύεται, γιὰ νὰ ἐξαπατήση αὐτοὺς ποὺ ἀκοῦνε.** Ἂν εἶναι δυνατὸ νὰ εἰσχωρήση ἡ ψυχὴ σὲ δαιμονικὴ ὕπαρξη, πολὺ πιὸ δυνατὸ εἶναι νὰ εἰσχωρήση στὸ δικό της σῶμα. Ἐξ ἄλλου **δὲ θὰ ἦταν λογικὸ ἡ ψυχὴ ποὺ ἀδικήθηκε νὰ συνεργάζεται μὲ τὸν ἀδίκητή της** κι ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος νὰ μπορῆ μιὰ ἀσώματη δύναμη νὰ τὴν μεταβάλλη σὲ κάτι ἄλλο. Ἂν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο στὰ σώματα, καὶ δὲ θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ μεταβάλη τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου σὲ σῶμα ὄνου, πολὺ περισσότερο**εἶναι τοῦτο ἀδύνατο στὴν περίπτωση τῆς ἀόρατης ψυχῆς καὶ δὲν θὰ εἶχε κανένας τὴ δύναμη νὰ τὴ μεταβολὴ σὲ δαιμονικὴ ὕπαρξη.**

γ΄. Ὥστε αὐτὰ τὰ λένε μεθυσμένες γρηοῦλες κι εἶναι φοβέρες γιὰ παιδιά.**Οὔτε εἶναι δυνατὸ νὰ τριγυρίζη ἐδῶ ψυχὴ ποὺ ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὸ σῶμα. Οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων εἶναι στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Κι ἄν εἶναι τῶν δικαίων, εἶναι καὶ τῶν παιδιῶν γιατὶ οὔτε αὐτὲς δὲν εἶναι πονηρές. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν οἱ ψυχὲς ἀμέσως ἀπομακρύνονται ἀπὸ δῶ.** Αὐτὸ εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουσίου. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πλανιέται, ἐδῶ ψυχὴ ποὺ ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα, καὶ πολὺ φυσικά. Ὅταν, βαδίζοντας στὴ συνηθισμένη καὶ γνώριμη γῆ μας ντυμένοι μὲ τὸ σῶμα μας, δὲν ξαίρωμε ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσωμε περπατῶντας σ' ἄγνωστο μέρος χωρὶς ὁδηγό,**πῶς ἡ ψυχὴ μας χωρισμένη ἀπὸ τὸ σῶμα κι ἔξω ἀπὸ κάθε συνήθειά της θὰ ξαίρη ποῦ πρέπει νὰ βαδίση χωρὶς τὸν ὁδηγό της;** Καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ θὰ μποροῦσε κανένας ν' ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μείνη ἐδῶ μιὰ ψυχὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ σῶμα. Κι ὁ Στέφανος λέγει· Δέξου τὸ πνεῦμα μου. Καὶ ὁ Παῦλος· Ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ κοντὰ στὸ Χριστὸ εἶναι πολὺ πιὸ καλύτερο. Καὶ γιὰ τὸν πατριάρχη ἡ Γραφὴ λέγει· Καὶ πῆγε κοντὰ στοὺς πατέρες του ἀφοῦ πέρασε καλὰ γηρατειά. Ὅτι οὔτε τῶν ἁμαρτωλῶν οἱ ψυχὲς δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἐδῶ, ἀκοῦστε τὸν πλούσιο πόσο πολὺ παρακαλεῖ γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸ ἐπιτυγχάνει· ἄν ἦταν δυνατό, θάρχονταν ὁ ἴδιος καὶ θὰ μᾶς πληροφοροῦσε γιὰ ὅσα γίνονται ἐκεῖ. Εἶναι ἀπ' αὐτὰ φανερὸ ὅτι**μετὰ τὴν ἀποδημία τους, ἀπὸ δῶ, ὁδηγοῦνται κάπου οἱ ψυχὲς ἀπ' ὅπου δὲν ἔχουν πιὰ τὴν ἄδεια νὰ ξαναγυρίσουν ἀλλὰ περιμένουν τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἡμέρα.**

Κι ἄν κανένας ρωτήση: **Γιὰ ποιὸ λόγο ἔκανε ὁ Χριστὸς ὅ,τι του ζήτησαν οἱ δαίμονες, δίνοντάς τους τὴν ἄδεια νὰ πᾶνε στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων;** Θὰ λέγαμε ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε ὑπακούοντας σ' αὐτοὺς ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔτσι πέτυχε πολλά· ἕνα ποὺ δίδαξε αὐτοὺς ποὺ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς πονηροὺς τυράννους τους τὸ μέγεθος τῆς βλάβης ποὺ τοὺς εἶχαν κάμει. Δεύτερο, νὰ μάθουν ὅλοι ὅτι οὔτε στοὺς χοίρους δὲ φτάνει ἡ τόλμη τους, **ἄν δὲν ἐπιτρέψη αὐτός**. Τρίτο ὅτι θὰ ἔκανε σ' αὐτοὺς, πολὺ χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι στοὺς χοίρους, ἄν μέσα στὴ συμφορὰ τους δὲν τοὺς ἀφιέρωνε πολλὴ φροντίδα ὁ Θεός. Ὅτι **μᾶς μισοῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα** εἶναι νομίζω φανερὸ στὸν καθένα. Ὥστε αὐτοὶ ποὺ δὲν λυποῦνται τοὺς χοίρους

ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ τοὺς ἔρριξαν στὸ γκρεμὸ πολὺ περισσότερο θὰ τὸ ἔκαναν στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ εἶχαν στὴν κατοχή τους, πηγαίνοντας καὶ φέρνοντάς τους στὶς ἐρημιές, ἄν μέσα σ' αὐτὴ τὴν τυραννικὴ καταπίεση δὲν ὑπῆρχε πολλὴ φροντίδα ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ, ποὺ χαλιναγωγοῦσε καὶ σταματοῦσε τὸν παραπέρα δρόμο τους. Ἀπ' αὐτὰ φαίνεται πῶς **δὲν ὑπάρχει κανένας ποὺ να μὴν ἀπολαμβάνει τὴ φροντίδα τοῦ Θεοῦ**. **Ἂν τώρα δὲν τὴν ἀπολαμβάνουν ὅλοι ἴδια καὶ κατὰ ἕνα τρόπο, εἶναι καὶ τοῦτο σπουδαῖο εἶδος φροντίδας. Γιατὶ ἀνάλογα μὲ τὸ ὠφέλιμο στὸν καθένα παρουσιάζει καὶ τὸ εἶδος τῆς φροντίδας.** Ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα εἶπα μαθαίνομε καὶ κάτι ἄλλο ἀπ' αὐτό, ὅτι **δὲν φροντίζει κοινὰ μόνο γιὰ ὅλους, ἀλλὰ καὶ γιὰ καθένα χωριστά**. Αὐτὸ τὸ ἐφανέρωσε μιλῶντας καὶ στοὺς μαθητάς του· Ἐσᾶς ἔχουν μετρηθῆ κι οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας. Μὰ κι ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους τούτους μπορεῖ κανένας νὰ τὸ καταλάβη καθαρά. Ἀπὸ πολὺ θὰ εἶχαν πνιγῆ ἄν δὲν ἀπολάμβαιναν ἄφθονη τὴ φροντίδα τοῦ οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐπέτρεψε νὰ μποῦν στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων γιὰ νὰ μάθουν ἀκόμα καὶ ὅσοι κατοικοῦσαν στὰ μέρη ἐκεῖνα τὴν δύναμή του. **Ὅπου ἦταν μεγάλη ἡ φήμη του, δὲν παρουσιαζόταν πολύ**. Ὅπου ὅμως κανένας δὲν τὸν γνώριζε ἀλλὰ εἶχαν ἄγνοια γι' αὐτὸν ἐκεῖ δημιουργοῦσε τὴν λάμψη τῶν θαυμάτων του, ὥστε νὰ τοὺς κάνει νὰ γνωρίσουν τὴν θεότητά του. Ὅτι εἶχαν ἄγνοια μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως αὐτῆς φαίνεται ἀπὸ τὸ τέλος. Ἐνῶ ἔπρεπε νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὴ δύναμη του, αὐτοὶ ἤθελαν νὰ τὸν ἀπομακρύνουν καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ φύγη ἀπὸ τὴν περιοχή τους. Ἀλλὰ **γιὰ ποιὸ λόγο σκότωσαν οἱ δαίμονες τοὺς χοίρους;** Παντοῦ προσπαθοῦν νὰ ρίχουν τοὺς ἀνθρώπους στὴ λύπη καὶ παντοῦ χαίρονται μὲ τὴν καταστροφή. Αὐτὸ ἔκαμε, ὁ διάβολος καὶ στὸν Ἰώβ. Καὶ βέβαια ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν ἄδεια, χωρὶς βέβαια νὰ ὑπακούη στὸ διάβολο, ἀλλὰ **θέλοντας νὰ δείξη τὸ δοῦλο του πιὸ λαμπρὸ** καὶ ν' ἀφαιρέση κάθε πρόφαση γι' ἀναισχυντία ἀπὸ τὸ δαίμονα καὶ στρέφοντας κατὰ τῆς κεφαλῆς του ὅσα ἔκανε ἐναντίον τοῦ δικαίου. Γιατὶ καὶ τώρα τὸ ἀντίθετο, ἀπὸ ὅ,τι ἤθελαν αὐτοὶ ἔγινε. Γιατὶ καὶ ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρυσσόταν κατὰ τρόπο λαμπρὸ καὶ παρουσιαζόταν πιὸ καθαρὰ ἡ κακία τῶν δαιμόνων, ἀπ' τὴν ὁποία ἐλευθέρωσε αὐτοὺς ποὺ εἶχαν στὴν κατοχή τους κι ἀκόμα ὅτι μήτε τοὺς χοίρους δὲν μποροῦσαν ν' ἀγγίζουν ἄν δὲν ἐπέτρεπε ὁ Θεός τῶν ὅλων.

δ΄. Ἂν τὰ ἐξετάση τώρα κανένας αὐτὰ καὶ **μεταφορικά**, καμμιὰ δυσκολία. Τὰ περιστατικὰ εἶναι αὐτά. Πρέπει νὰ γνωρίζωμε καλά, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρομοιάζονται μὲ τοὺς χοίρους ἐπηρεάζονται εὔκολα ἀπὸ τὶς προσπάθειες τῶν δαιμόνων. Κι ἐπειδὴ εἶναι ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ παθαίνουν αὐτὰ μποροῦν νὰ νικήσουν πολλές φορές· **ἄν ὅμως καταντήσουν ὁλότελα σὲ κατάσταση χοίρων δὲ δαιμονίζονται μόνο ἀλλὰ καὶ κατακρημνίζονται**. Γιὰ νὰ μὴ νομίση ὅμως κανένας ὅτι αὐτὰ εἶναι σκηνοθεσία ἀλλὰ νὰ πιστέψη καθαρὰ ὅτι βγῆκαν οἱ δαίμονες, γίνεται κι ἀλλοιῶς αὐτὸ φανερὸ ἀπὸ τὸ θάνατο τῶν χοίρων. Πρόσεξε τώρα κοντὰ στὴ δύναμη καὶ τὴ πραότητά του. **Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ τόσες εὐεργεσίες ποὺ εἶδαν ἀπ' αὐτὸν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ἤθελαν νὰ τὸν διώξουν, δὲν ἀντιστάθηκε**

ἀλλὰ ἔφυγε, κι ἐγκατέλειψε αὐτοὺς ποὺ παρουσίασαν τὸν ἑαυτὸ τους ἀνάξιο γιὰ τὴ διδασκαλία του, δίνοντάς τους δασκάλους αὐτοὺς ποὺ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς δαίμονες καθώς καὶ τοὺς χοιροβοσκούς, ὥστε ἀπ’ αὐτοὺς νὰ μάθουν ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Αὐτὸς ἔφυγε κι ἄφησε ζωηρὸ στὶς ψυχές τους τὸ φόβο. Τὴ φήμη τοῦ θαύματος τὴ σκορποῦσε παντοῦ τὸ μέγεθεος τῆς ζημίας καὶ τοὺς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Ἀπὸ πολλοὺς ἀκούονταν φωνὲς ποὺ ἐπιβεβαίωναν τὸ παράξενο θαῦμα, κι ἀπὸ τοὺς θεραπευμένους κι ἀπὸ τοὺς χοίρους ποὺ καταποντίστηκαν κι ἀπὸ τοὺς κυρίους τῶν χοίρων κι ἀπὸ τοὺς χοιροβοσκούς. Αὐτὰ καὶ τώρα μπορεῖ νὰ τὰ δῆ κανένας. Βλέπομε πολλοὺς δαιμονισμένους στὰ μνήματα, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κρατήση μέσα στὴν τρέλλα τους, οὔτε τὸ σίδερο οὔτε οἱ ἁλυσίδες οὔτε πολλοὶ ἄνθρωποι μαζὶ οὔτε σύσταση οὔτε συμβουλὴ οὔτε ἀπειλὴ οὔτε τίποτ’ ἀπὸ τὰ παρόμοια. Γιατὶ **ὅταν κάποιος εἶναι ἀκόλαστος κι ἐπιθυμεῖ σφοδρὰ ὅλα τὰ σώματα, σὲ τίποτα δὲν διαφέρει ἀπὸ δαιμονισμένο**. Ἀλλὰ γυμνὸς σὰν κι αὐτὸν γυρίζει, ντυμένος βέβαια μὲ ροῦχα ἀλλὰ τοῦ λείπει τὸ ἀληθινὸ ντύσιμο καὶ εἶναι γυμνὸς ἀπὸ δόξα ποὺ τοῦ ταιριάζει. Δὲν καταξεσκίζεται μὲ πέτρες ἀλλὰ μὲ ἁμαρτήματα χειρότερα ἀπὸ πολλὲς πέτρες. Ποιός θὰ μπορέση νὰ τὸν δέση; Ποιός θὰ τὸν ἐμποδίση ν’ ἀσχημονῆ καὶ νὰ δαιμονίζεται καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἔρχεται στὸν ἑαυτό του ἀλλὰ νὰ βρίσκεται πάντα στὰ μνήματα. Μνήματα εἶναι τὰ καταγώγια τῶν πορνῶν, γεμᾶτα ἀπὸ δυσωδία καὶ σαπίλα. Τέτοιος δὲν εἶναι κι **ὁ φιλάργυρος**; Ποιός θὰ μπορέση νὰ τὸν δέση ποτὲ; Κάθε μέρα ἀντιμετωπίζει τὸ φόβο καὶ τὴν ἀπειλή, ἀκούει συστάσεις κι ἀπειλές. Ὅλ’ αὐτὰ τὰ δεσμὰ τὰ σπάζει. Κι ἄν πάη κανένας νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπ’ αὐτὰ, τὸν ἐξορκίζει ὥστε νὰ μὴν ἀπαλλαγῆ· **θεωρεῖ μεγάλο βάσανο νὰ μὴ βρίσκεται μέσα στὸ βάσανο**. Ἀπ’ αὐτὸ τί πιὸ ἄθλιο μπορεῖ νὰ γίνη; Ἐκεῖνος ὁ δαίμονας, μόλο ποὺ περιφρόνησε τοὺς ἀνθρώπους ὑποχώρησε στὴ προσταγὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ γρήγορα ξετινάχτηκε ἀπὸ τὸ σῶμα. Αὐτὸς δὲν ὑποχωρεῖ στὶς προσταγὲς. Καθημερινὰ τὸν ἀκούει νὰ τοῦ λέη· Δὲν μπορεῖτε νὰ ὑπηρετῆτε τὸ Θεὸ μαζὶ καὶ τὸ μαμωνᾶ καὶ νὰ ἀπειλῆ μὲ τὴ γέενα καὶ φοβερὰ βασανιστήρια. Κι ὅμως δὲν ὑπακούει. Ὄχι πὼς εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἀλλὰ ἐπειδὴ **ὁ Χριστὸς δὲ μᾶς δίνει φρόνημα, ἄν δὲ θέλωμε**. Γι’ αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι σὰν νὰ ζοῦν στὴν ἔρημο, κι ἄς μένουν στὸ κέντρο τῆς πόλης. Γιατὶ ποιὸς ἄνθρωπος μὲ μυαλὸ θὰ προτιμοῦσε τη συντροφιά τους; Ἐγὼ τουλάχιστο θὰ ἐδεχόμουν περισσότερο νὰ μείνω μὲ μύριους δαιμονισμένους παρὰ μὲ ἕνα ποὺ ἔχει αὐτὴν τὴν ἀσθένεια. Καὶ ὅτι δὲν κάνω λάθος στὴν προτίμησή του, φαίνεται ἀπ’ ὅ,τι αὐτοὶ κι ἐκεῖνοι παθαίνουν. Αὐτοὶ θεωροῦν ἐχθρὸ τους ἐκεῖνον ποὺ δὲν τοὺς ἔχει πειράξει καὶ θέλουν ἀκόμα καὶ δοῦλο νὰ τὸν κάνουν ἐνῶ εἶναι ἐλεύθερος καὶ μύρια κακὰ τοῦ προξενοῦν· οἱ δαιμονισμένοι ὅμως τίποτα τέτοιο δὲν κάνουν ἀλλὰ ἡ ἀρρώστεια τους στρέφεται ἐναντίον τους. Καὶ οἱ πρῶτοι καταστρέφουν πολλὰ σπίτια καὶ κάνουν νὰ βλασφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι τῆς πόλης καὶ τοῦ κόσμου ὅλου καταστροφή. Αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἐνοχλοῦν οἱ δαίμονες εἶναι περισσότερο ἄξιοι νὰ τοὺς συμπαθῆς καὶ νὰ τοὺς κλαῖς. Κι αὐτοὶ δὲν αἰσθάνονται τί κάνουν. Οἱ ἄλλοι ὅμως, ἄν καὶ μέ λογική, τρεκλίζουν μεθυσμένοι στὰ κέντρα τῆς πόλης, καινούργιας μανίας μανιακοί. Γιατὶ ὅλοι οἱ δαιμονισμένοι κάνουν σὰν αὐτό, ποὺ ἐτόλμησε ὁ

Ἰούδας, τὴν ἐσχάτη παρανομία φανερώνοντας; Κι ὅλοι ἐκεῖνοι ζηλεύουν, σὰν ἄγρια θηρία ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ τὰ κλουβιὰ τους ἀναστατώνουν τὶς πόλεις καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς πιάση. Κι αὐτοὶ εἶναι μὲ δεσμὰ ὁλόγυρα, ὅπως ὁ φόβος τῶν δικαστῶν, ἡ ἀπειλὴ τῶν νόμων, ἡ κατηγορία τῶν πολλῶν, κι ἄλλα περισσότερα. Ὅμως κι αὐτὰ τὰ καταπατοῦν καὶ τὰ κάνουν ὅλα ἄνω κάτω. Κι ἄν κάποιος ἀφαιροῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ δεσμά, θὰ καταλάβαινε ὅτι ὁ δαίμονας ποὺ τοὺς βασανίζει εἶναι πολὺ πιὸ ἄγριος καὶ μανιασμένος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ βγῆκε τώρα.

ε΄. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸ, ἄς τὸ φανταστοῦμε κι ἄς ἀφαιρέσωμε ὅλες του τὶς ἁλυσίδες καὶ τότε θὰ δοῦμε ξεκάθαρα τὴν ὁλοφάνερη μανία του. Ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε τὸ θηρίο, ὅταν τὸ ξεσκεπάσωμε. Ἡ πράξη ἐκτυλίσσεται στὴ φαντασία, ὄχι στὴν πραγματικότητα. Ἄς φανταστοῦμε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ βγάζει φωτιὲς ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ ἀπ’ τοὺς ὤμους του ποὺ ἔχουν φυτρώσει ἀντὶ γιὰ χέρια κεφάλια φιδιῶν. Ἄς φανταστοῦμε ὅτι στὸ στόμα του ἔχει μπηγμενα μυτερὰ ξίφη ἀντὶ γιὰ δόντια καὶ στὴ θέση τῆς γλώσσας πηγὴ ποὺ ἀναβλύζει δηλητήριο φαρμακερό. Ἡ κοιλιά του πὼς εἶναι καμίνι ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο κατατρώγει ὅ,τι πέφτει σ’ αὐτή. Τὰ πόδια του εἶναι καὶ πιὸ ὁρμητικὰ ἀπὸ τὶς γλῶσσες τῆς φωτιᾶς. Τὸ πρόσωπο εἶναι συνδυασμὸς σκύλου καὶ λύκου. Δὲν ἔχει μιλιὰ ἀνθρώπινη ἀλλὰ ἕνα ἦχο ὑπόκωφο καὶ δυσάρεστο καὶ φοβερό. Κι ἀκόμα ὅτι κι ἀπὸ τὰ χέρια του βγαίνει φωτιά. Σᾶς φαίνονται φοβερὰ ὅσα σᾶς εἶπα, ὡστόσο δὲ σχηματίσαμε ἀκόμα τὴν ἀντάξια εἰκόνα του. Πρέπει νὰ προσθέσωμε κι ἄλλα. Ὅσους συναντᾶ νὰ τοὺς σφάζη καὶ νὰ τοὺς κατατρώγη καὶ νὰ ξεσχίζη τὶς σάρκες του. Κι ὅμως**ὁ φιλάργυρος εἶναι πολὺ χειρότερος ἀπὸ αὐτόν**. Ὁρμᾶ πάνω σ’ ὅλους σὰν Ἅδης, τοὺς καταπίνει ὅλους, κοινὸς ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ποὺ τὸ πολιορκεῖ. Δὲ θέλει νὰ ὑπάρχη ἄνθρωπος, γιὰ νὰ εἶναι ὅλα δικά του. Καὶ δὲ σταματάει ἐδῶ. Ὅταν τοὺς ἀφανίση ὅλους κατὰ τὴν ἐπιθυμία του, **ἐπιθυμεῖ νὰ καταστρέψη καὶ τὴ φύση τῆς γῆς** καὶ νὰ τὴ δῆ νὰ γίνη ὅλη χρυσάφι. Κι ὄχι μονάχα τὴ γῆ ἀλλὰ καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὶς κοιλάδες καὶ τὶς πηγὲς κι ὅλα γενικὰ ποὺ βλέπομε. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι ἀκόμα δὲν παραστήσαμε τὴν μανία του, ἄς μὴ βρεθῆ αὐτὸς ποὺ θὰ τὸν ἐγκαλέση καὶ θὰ τὸν ἀπειλήση ἀλλὰ ὑποθέστε ὅτι διώξαμε τὸ φόβο τῶν νόμων, θὰ τὸν δοῦνε τότε ν’ ἁρπάζη ξίφος κι ὅλους νὰ τοὺς σκοτώνει καὶ νὰ μὴ λυπᾶτε κανένα, οὔτε φίλο, οὔτε συγγενῆ, οὔτε ἀδελφό, οὔτε τὸν ἴδιο τὸν πατέρα του. Ἀλλὰ μᾶλλον ἐδῶ δὲν χρειάζεται ἡ δική μας φαντασία. Ἄς ρωτήσωμε τὸν ἴδιο μήπως πλάθει ἀδιάκοπα μέσα του τέτοιες εἰκόνες καὶ μήπως τοὺς σκοτώνει ὅλους μὲ τὴ φαντασία του καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ γονεῖς. Οὔτε καὶ ἐρώτηση δὲ χρειάζεται. Γιατὶ ὅλοι γνωρίζουν ὅτι **ὅσοι κατέχονται ἀπ’ αὐτὸ τὸ πάθος βαριοῦνται καὶ τοῦ πατέρα τὰ γηρατειὰ κι ἐκεῖνο ποὺ ὅλοι ἀρέσουν κι ἀγαποῦν, νὰ ἔχουν παιδιὰ, τοὺς φαίνεται πὼς εἶναι δύσκολο κι ἐνοχλητικό**. Πολλοὶ λοιπὸν ἐπέτυχαν τὴν ἀτεκνία, καὶ **προκάλεσαν ἀναπηρία στὴ φύση**· δὲ σκότωσαν τὰ παιδιὰ τους ἄλλα δὲν ἄφησαν μήτε νὰ γεννηθοῦν. Μὴ θαυμάσητε λοιπὸν ἄν τέτοια εἰκόνα κάναμε τοῦ φιλάργυρου (εἶναι χειρότερος ἀκόμα) ἀλλὰ ἄς ἐξετάσωμε πῶς νὰ τὸν ἀπαλλάξωμε ἀπὸ τὸ δαίμονα. Θὰ τὸν ἀπαλάξωμε ἄν μάθη καθαρὰ ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶναι ἀντίθετη

ἀκριβῶς στὴ ἀπόκτηση τῶν χρημάτων. Γιατὶ ὅποιοι θέλουν νὰ ἔχουν κέρδος στὰ λίγα, παθαίνουν μεγάλες ζημιές. Αὐτὸ ἔχει γίνει καὶ παροιμία. Πολλοὶ θέλοντας πολλὲς φορὲς νὰ δανείσουν μὲ μεγάλους τόκους δὲν ἐξετάζουν καλὰ ἐπειδὴ περιμένουν τὸ κέρδος καὶ χάνουν μαζὶ μὲ τὸν τόκο καὶ τὸ κεφάλαιό τους. Ἄλλοι που βρέθηκαν σὲ κινδύνους, δὲ θέλησαν νὰ θυσιάσουν λίγα κι ἔτσι ἔχασαν καὶ τὴ ζωή τους μαζὶ μὲ τὴν περιουσία. Ἄλλοι ποὺ εἶχαν τὴν εὐκαιρία ν' ἀποκτήσουν ἀξιώματα προσοδοφόρα, ἤ κάτι παρόμοιο, ἔχασαν τὸ πᾶν ἐπειδὴ λογάριασαν καὶ τὸ παραμικρό, δὲν ξαίρουν νὰ σπέρνουν ἀλλὰ ἔχουν μελετήσει τρόπους νὰ θερίζουν γι' αὐτὸ χάνουν ἀδιάκοπα τὴ σοδειά. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ θερίζη πάντα, οὔτε καὶ νὰ κερδίζη. Ἀφοῦ δὲ θέλουν νὰ ξοδεύουν, δὲν ξαίρουν μήτε νὰ κερδίζουν. Τὸ ἴδιο παθαίνουν καὶ στὸ γάμο τους· ἤ ξεγελιοῦνται καὶ παίρνουν κάποια φτωχὴ ἀντὶ πλούσια ἤ κι ἄν πάρουν κάποια πλούσια γεμάτη ἀπὸ ἐλαττώματα, παθαίνουν περισσότερη ζημιά. Γιατὶ **τὸν πλοῦτο δὲν τὸ κάνει ἡ περιουσία ἀλλὰ ἡ ἀρετή** . Τί ὠφελεῖ ὁ πλοῦτος, ὅταν ἡ γυναῖκα εἶναι πολυέξοδη ἤ ἄσωτη κι ὅλα τὰ παρασύρει ὁρμητικώτερα ἀπ' ὅ,τι ὁ ἄνεμος. Κι ἄν ρέπη στὴν ἀσέλγεια καὶ φέρνει κοντὰ της γραμμὴ τοὺς ἐραστές; Κι ἄν εἶναι μέθυσος δὲν θὰ καταντήση τὸν ἄνδρα της φτωχότερο ἀπὸ ὅλους; Δὲν κάνουν μόνο γάμο ἀλλὰ καὶ ἀγορὰ ἀβέβαιη, γιατὶ ἡ πολλὴ ἐπιθυμία, τοὺς κάνει νὰ ἐνδιαφέρονται ὄχι γιὰ τοὺς καλύτερους δούλους ἀλλὰ γιὰ τοὺς πιὸ φτηνούς. Τοὺς λόγους γιὰ τὴ γέενα καὶ τὴ βασιλεία δὲν μπορεῖτε ἀκομα νὰ τοὺς ἀκοῦτε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀναλογισθῆτε ὅλα αὐτά, καὶ ἀφοῦ σκεφθῆτε τὶς ζημίες ποὺ σᾶς ἔτυχαν ἐξ αἰτίας τῆς φιλοχρηματίας σας καὶ στοὺς δανεισμοὺς καὶ στὶς ἀγορὲς καὶ στοὺς γάμους καὶ στὶς ἀρχηγίες καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα ἀποφύγετε **τὸ πάθος τῶν χρημάτων**. Ἔτσι θὰ μπορέσετε καὶ στὴ ζωὴ αὐτὴ μὲ ἀσφάλεια νὰ ζήσετε καὶ ἀφοῦ προκόψετε λίγο ν' ἀκούσετε καὶ τοὺς λόγους γιὰ πνευματικὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀτενίσετε καὶ νὰ δῆτε τὸν ἴδιο ἥλιο τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ ἐπιτύχετε τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἔχει ὑποσχεθῆ. Καὶ μακάρι νὰ τὰ ἐπιτύχωμε ὅλα μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.165-177)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com*)*